

Arrest

nr. 213 798 van 12 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 29 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2018 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en van Asiel en Migratie, ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 29 november 2018 en die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: Y.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)1970

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: A. E. (...)93 – Y. Ka. – Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 29.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.004983/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 29/11/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil doorreizen. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van problemen (verplichte legerdienst, zou er niet naar school kunnen).

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart last te hebben van stress en psychologische problemen omwille van zijn situatie.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.004983/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Zeebrugge op 29.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV BG.55.FO.004983/2018 van de politiezone van SPN Zeebrugge). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 29/11/2018 door de politiezone van SPN Zeebrugge en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil doorreizen. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van problemen (verplichte legerdienst, zou er niet naar school kunnen).

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart last te hebben van stress en psychologische problemen omwille van zijn situatie.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 3 december 2018 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en van Asiel en Migratie, ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Deze beslissing werd getroffen in toepassing van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 7 augustus 2018.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Op 29.11.2018 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). De thans bestreden beslissing luidt onder meer als volgt: "Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schendig van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden."

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat het bestuur de grens nog diende te bepalen naar waar verzoekster kan worden teruggeleid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook wat volgt:

- *Uit een vergelijking van de vingerafdrukken dd. 29.11.2018 is gebleken dat verzoeker op 29.12.2015 een asielaanvraag indiende in Italië en op 24.05.2016 in Duitsland.*
- *Op 03.12.2018 werd de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen;*
- *Op 04.12.2018 werd een overnameverzoek gericht aan Italië op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.*

Verzoeker werd inmiddels van zijn vrijheid beroofd op grond van een nieuwe vrijheidsberovende maatregel, namelijk die van 03.12.2018.

Verzoeker beperkt zicht in het verzoekschrift tot een betoog m.b.t. artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Eritrea, terwijl thans dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een terugkeer naar Eritrea, doch wel van een mogelijke overdracht aan de Italiaanse autoriteiten, heeft geen belang bij haar betoog.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient immers in het kader van een UDN-procedure rekening te houden met alle stukken van het administratief dossier en dus ook met die beslissingen die genomen zijn nadat de thans bestreden beslissing werd genomen.

'De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd' (artikel 39/85 §1 wet 15.12.1980)

De verwerende partij heeft er zich middels de bijlage 13septies toe verbonden een onderzoek te voeren in het kader van artikel 3 EVRM zodra de grens zou worden bepaald, quod in casu.

Verzoeker werd wel degelijk gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Het verhoorverslag bevindt zich in het administratief dossier en wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Hij betwist niet dat hij zich bevindt in een situatie zoals omschreven door artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten.

Evenmin betwist hij dat er sprake is van een risico op onderduiken.

De determinerende motieven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, worden derhalve niet betwist of weerlegd en volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoekers vermeende identiteit en nationaliteit werd – in de thans bestreden beslissing - op basis van diens verklaringen vastgesteld.

In de bestreden beslissing wordt er onder de hoofding "terugleiding" vermeld dat aangezien verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten (geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel) de grens waarnaar verzoeker zal teruggeleid worden nog dient bepaald te worden nadat een risico op schending van artikel 3 EVRM zal zijn onderzocht. Er wordt tevens vermeld dat er ter zake een nieuwe beslissing genomen zal worden met vermelding van de grens waartegen een schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden ingesteld.

Aangezien de verwijdering van verzoeker niet imminent is, daar er nog geen grens bepaald is waarnaar verzoeker kan worden teruggeleid, wordt er geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat artikel 3 EVRM geschonden wordt bij terugkeer naar Eritrea, waarvan hij volhoudt dat het zijn land van herkomst is.

Er dient te worden opgemerkt dat het grief van verzoeker enkel gericht is op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Eritrea, terwijl de bestreden beslissing nergens melding maakt dat verzoeker thans naar Eritrea zal worden verwijderd, gelet op de onzekerheid aangaande zijn identiteit en nationaliteit.

Door expliciet te motiveren dat de nationaliteit van verzoeker nog bepaald dient te worden en dat zodra dit gebeurt een onderzoek naar artikel 3 EVRM kan worden uitgevoerd, wordt afdoende aangegeven dat de bestreden beslissing niet uitvoerbaar is. Het Bestuur verbindt zich ertoe een onderzoek naar artikel 3 EVRM uit te voeren zodra de identiteit en nationaliteit van verzoeker vaststaat, die thans enkel kon worden weergegeven op basis van de door hem afgelegde verklaringen.

Verzoeker verwijt het Bestuur geen onderzoek te hebben gevoerd op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, terwijl hij erkent dat hij geen documenten bij zich had en de Eritrese nationaliteit enkel kon worden vastgesteld op basis van zijn verklaringen.

Nu het Bestuur zich er expliciet zwart op wit toe verbindt om eerst de nationaliteit te bepalen en vervolgens een onderzoek te doen naar een eventueel risico in de zin van artikel 3 EVRM, kan haar niet worden verweten een beslissing ten uitvoer te leggen zonder voorafgaand onderzoek naar artikel 3 EVRM. Het Bestuur kan niet verweten worden geen onderzoek te voeren naar artikel 3 EVRM zolang er geen duidelijkheid bestaat over het land waarnaar verzoeker kan/moet worden teruggeleid.

De thans bestreden beslissing is geenszins strijdig met de rechtspraak van het EHRM, Paposhvili t. België van 13.12.2016, nr. 41738/10, dat oordeelde dat het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM dient te gebeuren vóór de repatriëring naar het land in kwestie, terwijl in casu nog geen verwijdering is gepland en uit de bewoordingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekers nationaliteit nog bepaald dient te worden, een nieuwe beslissing zal worden genomen nadat artikel 3 EVRM zal worden onderzocht en hiertegen een schorsend beroep zal openstaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De inhoud van de bestreden beslissing ligt tevens in lijn met het arrest van het Grondwettelijk Hof met nr. 89/2015 van 11 juni 2015, waarin geoordeeld werd dat het onderzoek naar artikel 3 EVRM zich niet stelt op het ogenblik van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een dergelijke beslissing, werd bevestigd door:

“B.5.1. De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat

«het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten» (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p.19).

B.5.2. Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft.” (Grondwettelijk Hof, arrest nr.89/2015 van 11 juni 2015, <http://www.const-court.be/>, markering toegevoegd).

Het onderzoek naar artikel 3 EVRM kan en zal rechtsgeldig gebeuren daar het Bestuur zich ertoe verbindt hiertoe over te gaan “vóór de effectieve repatriëring” en alvorens “een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens” zal worden genomen waartegen een “schorsend beroep” openstaat bij de Raad.

Verzoeker heeft geen belang bij een schorsing van de tenuitvoerlegging daar de bestreden beslissing van die aard is dat zij niet ten uitvoer kan worden gelegd nu duidelijk wordt gemotiveerd dat eerst de nationaliteit dient te worden bepaald, vervolgens een onderzoek dient te worden gevoerd naar artikel 3 EVRM en vervolgens een nieuwe terugleiding naar de grens zal worden genomen, waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan worden ingesteld.

De vordering is onontvankelijk bij gebrek aan belang en het ontbreken van een uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient te worden voldaan bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. Weymeersch, *“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.”* in G. Debersaques, M. Van Damme, S. De Clercq en G. Laenen (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij een vordering tot schorsing indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de tenuitvoerlegging van de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen schorsing van de tenuitvoerlegging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan de verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het instellen van de vordering en het moet behouden blijven tot aan de uitspraak.

Het belang bij de onderhavige vordering behelst tevens een subjectieve component. Deze subjectieve component van het belang bij de vordering tot schorsing komt erop neer dat de verzoeker zich door de (tenuitvoerlegging van) de bestreden overheidshandeling benadeeld dient te voelen en wel zodanig dat zij er een vordering tegen wil instellen en deze ook wil voortzetten.

De Raad stelt vooreerst vast dat in het verzoekschrift niet wordt verduidelijkt wat het precieze belang is bij de vordering tot schorsing.

Er dient te worden opgemerkt dat thans bestreden beslissingen ertoe strekken de verzoeker te verwijderen naar een grens buiten het Schengengrondgebied. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen in wezen op dat de verzoeker het actueel belang bij zijn vordering ontbeert aangezien na het treffen van de bestreden beslissing is gebleken dat een verwijdering naar Eritrea niet aan de orde is, en dat een overdracht naar Italië in het kader van de Dublin III-verordening in het vooruitzicht wordt gesteld. Het gegeven dat de verzoeker momenteel het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen en van een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b. van de Dublin III-verordening, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoeker op 23 oktober 2018 reeds een eerste maal werd verwijderd naar Italië (Rome), en dit in uitvoering van een overdrachtsbesluit van 5 oktober 2018.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer er twijfel rijst omtrent het actueel belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij zijn vordering heeft. Ter terechtzitting beperkt de advocaat van de verzoeker er zich dienaangaande echter toe zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Er wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat de

verzoeker, in de gegeven omstandigheden, nog een belang heeft bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen.

De Raad benadrukt voorts dat een verzoeker, die zijn belang bij de ingestelde vordering wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces moet tonen. Zijn houding mag voorts het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook hijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is hij verplicht zijn medewerking te verlenen wanneer hij daartoe wordt verzocht. Door, zoals hierboven besproken, geen enkele concrete betwisting te voeren omtrent de exceptie van niet-ontvankelijkheid die door de verweerder werd opgeworpen en door na te laten om concreet toe te lichten waarin het belang bij de vordering nog bestaat nu de verweerder de terugkeerprocedure heeft verlaten en hij thans een overdrachtsprocedure heeft opgestart teneinde de verzoeker (voor de tweede maal op slechts enkele maanden tijd) aan de Italiaanse autoriteiten over te dragen, geeft de verzoeker blijk van een gebrek aan belangstelling voor en belang bij de door hem ingestelde vordering.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 29 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijhorende beslissing tot terugleiding naar de grens.

Ook op dit punt is de voorliggende vordering dus niet ontvankelijk.

2.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden bijlage 13*septies* is derhalve, in zijn geheel, niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

C. DE GROOTE